

ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΥ.

Είχε τὸν κόσμον ἡ ἁμαρτία πλημμυρίσει
 Ἄφ' τὸν καιρὸ ποῦ ἡ Εὐὰ ἐγεύτηκε τὸ ξύλο...
 Μ' ὄλο ποῦ ὁ θεὸς τὴν εἶχε ἐμποδίσει,
 Γιατί ἀπατήθηκ' ἀπ' τὸ Σατανᾶ τὸ σκύλο
 Ἐκεῖ, ποῦ ἦταν πρῶτα σὰν τὰ ἄλλοι ἄγγελοι
 Ἄς ποῦμε ὡς τὸ Γαβρίλη, καὶ τὸ σιὸρ Μικέλλη.

Ἄφ' τὸν καιρὸ λοιπὸν τὸν παλαιὸ ἐκεῖνο
 Πλημμύρισε τὸ νκόσμο οὔλο ἡ ἁμαρτία
 Καὶ ἀπὸ τοῦτον εὕρισκες ἐκεῖ ποῖο φίνο
 Εἰς τὴν καλπουζανιά καὶ εἰς τὴν ἄγυρτία,
 Τόσο ποῦ ὁ θεὸς ἐσκέφθη τί νὰ κάνη
 Γιὰ νὰ μπορέση σὲ μὰ τάξι νὰ τὸν βάνη.

Κι' ἄρχισε νὰ τὸν ὀρμηνεύη κατὰ πρῶτα
 Ὅπου νὰ πάψη ποῖο σ' ἐγκλήματα νὰ πέφτη
 Μαθὲς νὰ μὴ φθονῇ τοῦ γείτονα τὴν κόττια,
 Ἦ κι' ἀπ' τὸν ὀρνηθῶνά του νὰ τήνε κλέφτη...
 Κι' ἂν τρώη κανένα μπάτσο ἀπὸ κανένα
 Νὰ στρέφη, γιὰ νὰ τρώη ἀκόμη ἄλλο ἕνα.

Μὰ ὅμως τοῦ θεοῦ ἐκεῖνοι οὔλοι οἱ κόποι
 Κι' οὔλαις ἡ ὀρμήναις πήγανε εἰς μάτην
 Γιατί εἰς τὸν καιρὸ ἐκεῖνο οἱ ἄθρῶποι
 Ἐκύτταζαν, ποῖος νὰ βγάλη τ' ἄλλουνοῦ τὸ μάτι
 Τότενες ὁ θεὸς δὲν βάσταζε καθόλου
 Καὶ εἶπε—θὰ τοὶ στείλω ποῖο κατὰ διαόλου.

Καὶ κράζει καταφουρισμένος τὸ Γαβρίλη
 Καὶ λέει σ' αὐτὸ—Ἀρχάγγελε οὔλω τῶν ταγματῶ
 Νὰ πεταχτῆς στοὶ γῆς ἐκεῖνο τὸ σφοντίλι
 Ὅπου σὲ λίγο θὰ τὸ κάνω ἄνω—κάτω.
 Δὲ θέλω ποῖο τὸν οὐρανὸ μου νάχη θόλο
 Ἐκεῖ ποῦ ὁ Βελζεβούλ παίζει τὸν πρῶτο ῥόλο.

Ἄμα ὀπου θὰ φθάσης εἰς αὐτὴ τὴν σφαῖρα
 Θὰ βρῆς ἕνα καλὸ καὶ δίκαιο φαμελίτη
 Τὸ Γέρω Νῶε!... ἕνα ἀγαθὸ πατέρα
 Ποῦ ζῆ μετ' ἡ φαμίλια του στοὶ τάδε σπίτι...
 — Σοῦμπιτο!...λέει ὁ Γαβρίλης μόν' τὸ δρόμο πὲς μου—
 — Ἄ! ναί! νούμερο 13 ὀδὸς Ἀγγέσιμου.

De Cock.

Ο ΜΑΚΡΑΚΗΣ ΚΑΙ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΤΟΥ.

Ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μακράκη ἀρχιμανδρίτης γράφων κατὰ
 τοῦ ἀδελφοῦ του μίαν ἐκ τῶν αἰτιῶν τῆς μανίας του ἀνα-
 φέρει ὅτι εἶχε καὶ ἀμωροὺς γονεῖς. Σημειωτέον ὅτι ὀλί-
 γον κατωτέρω σημειοῖ ὅτι εἰσὶν ὀμομήτριοι καὶ ὀμοπάτριοι
 ἀδελφοί.

*
 **

Τὴν μονομανίαν τοῦ Μακράκη ὁ ἀρχιμανδρίτης ἀδελφὸς
 τὴν ἀποδίδει καὶ αἰεὶ τὴν ἐπίδρασιν ἀσθενείας τινος ἧτις
 βλάπτουσα τὸ κριτικὸν τοῦ νοῦς νεῦρον, αὐξάνει μᾶλλον
 τὸ φανταστικόν.»

Διὰ τῆς φυσιολογικῆς αὐτῆς ἀνακαλύψεως τοῦ Ἀρχιμαν-
 δρίτου ἐξηγοῦμεν τὴν ποίησιν πολλῶν συγχρόνων ποιητῶν.

*
 **

Ἐνῶ, λέγει ὁ ἀδελφὸς τοῦ Μακράκη, τῷ διηγεῖτο οὔτος
 τὰ περὶ Παναγίας ὄνειρά του, ἀσχημον χρῶμα αἰδοῦς πε-
 ριεκάλυψε τὸ πρόσωπόν του.»

Παρακαλεῖται ὁ φίλος ἱατρός κ. Ζωχιῶς νὰ μᾶς ἐξηγήσῃ
 τὸ χρῶμα αὐτὸ, διότι πολὺ μᾶς σκανδαλίζει.

*
 **

Μετὰ πεποιθήσεως γράφει ὅτι «ὁ Μακράκης ἔχει μέσα
 του ὀλα τὰ τάγματα τῶν δαιμόνων».

Ἐ! μὰ, τότε μᾶς πάγει σ' τὴν πόλι, διότι τόσα τάγ-
 ματα οὔτε ἐπὶ τοῦ χάρτου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ παρατάξῃ ποτὲ
 ἢ Ἐλλάς.

*
 **

Οἱ ἔρωτες τοῦ Μακράκη κατέχουσι τὰ δύο τρίτα τῆς δι-
 ατριβῆς τοῦ ἀδελφοῦ του. Ἐναλλάξ ἡγάπα καὶ ἀπέκρουε
 τὴν μαθητριά του Ἐλένη. Εἰς ἕνα ἀπὸ τούς ἐρωτικούς
 ἐπιστολάς εὕρισκόμενος ἔγραφε πρὸς τὸν ἀδελφόν του:

Ἄπερρίψα αὐτὴν ἀπὸ προσώπου μου αἰώνως, διότι ἐνό-
 μισα ὅτι ἦτο χρυσοῦς, καὶ αὐτὴ ἦτο χαλκός. Ἐπομένως εἶ-
 ναι καὶ κοντὴ κατὰ τὸ ἀνάστημα.»

Ὁ ἐρίφης γουστάρει τῆς μακρυαῖς. Γουστα θεολόγων καὶ
 ὀρηγητῶν!

Χαῖντούτης.

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΙΚΟΝ ΛΟΓΟΝ

Ἀργησεν, ἀλλὰ τέλος ἦλθεν ἡ ἀπάντησις εἰς τὸν Βασι-
 λικὸν λόγον, ἡ ἀληθὴς ἀπάντησις, ἡ εἰλικρινὴς, διότι ἡ ψη-
 φισθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀπουργικῆς πλειοψηφίας ἦτο ψευδής.

Τὴν ἀπάντησιν ταύτην περιέχει τὸ τελευταῖον φύλλον
 τοῦ ἀγγλικοῦ Χρόνου ὀστις λαβὼν ἀφορμὴν ἐκ τινος ἐν-
 θεουσιαστικοῦ ὑπὲρ τῆς Ἐλλάδος λόγου τοῦ ἀγγλοῦ φιλέλ-
 ληνος Ζέππ γράφει τὰ ἐξῆς:

ἌἘν Ἀθήναις ἐπικρατεῖ χρονία ὀπουργικὴ κρίσις· τὸ
 νταμεῖον εἶνε κενόν· τὰς περὶ ἐπεκτάσεως ὀρίων ἐλπίδας
 νᾶνακόπτει ἡ πεισμονὴ τῶν τούρκων καὶ ἡ ἀδιαφορία τῶν
 νεῦρωπαίων. Οἱ βούλγαροι καὶ οἱ ῥωμοῦνοι ἀντίζη-
 νλοὶ τῆς ἔλληρικῆς φυλῆς φαῖνεται ὀπερακοτιζαυτε
 ναυτην περὶ τὴν ἀνάπτυξιν. Ἦ ἐνεστῶσα στιγμὴ δὲν εἶνε
 νλοῖπὸν ἴσως κατάλληλος πρὸς τὴν ἔξαρσιν τῆς ζωτικότη-
 ντος τοῦ ἔλληνικοῦ ἐθνισμοῦ, ἢν ἐπεχείρησεν ὁ κ. Ζέππ.»

Πόσον θὰ μᾶς ὀφέλει ἡ ἀπάντησις αὐτὴ καὶ πόσον θὰ
 μᾶς ἐποδηγῆται ἂν ἐπρολάβανε νὰ ἔλθῃ προτίτερα!

Τώρα;

Τώρα προχωρήσαντες ἐν τῇ ἀπάτῃ ἐπέσαμεν εἰς τὰς χεῖ-
 ρας τοῦ Ἐένου, ἀπὸ τῶν ὀποίων θὰ ἀπελευθερωθῶμεν δι'
 ἄδρῶν λύτρων.

Πέτι.